

Sygn. akt II AKa 118/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Anczykowski
Sędziowie:	SSA Beata Barylak-Pietrkowska (spr.) SSA Anna Grabczyńska-Mikocka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Iwona Goślińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Małgorzaty Ciężkowskiej-Gabryś
po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 roku w sprawie

K. M.

oskarżonego z art.279§1 kk i inne

apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 18 lutego 2015 roku sygn. akt VI K 171/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla ust. VI,

2. w ust. III. eliminuje:

a/ z opisu czynu sformułowanie: „poprzez co usunął te dokumenty, którymi nie miał prawa rozporządzać”,

b/ z podstawy prawnej skazania : art. 276 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.,

c/ z podstawy prawnej wymiaru kary: art. 11§ 3 k.k.,

d/ obniża wymierzoną karę do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

e/ na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu przed sądem odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 118/15

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia K. M. i A. Ś. (1) zarzucono, że w okresie pomiędzy 24 grudnia 2013 roku a 10 stycznia 2014 roku w miejscowości P., gm. I. W., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim przełamaniu zabezpieczenia poprzez wybite przez siebie szyby okiennej w domu jednorodzinnym, dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kosi spalinowej o wartości 700 złotych, bezprzewodowego czajnika elektrycznego marki T. o wartości 350 zł, radio z CD marki S. o wartości co najmniej 300 zł, kuchenki mikrofalowej marki P. o wartości 1.300 zł, 2 rowerów o łącznej wartości 1.100 zł, odkurzacza wodnego o wartości 4.000 zł oraz podkaszarki marki H. o wartości co najmniej 400 zł, w wyniku czego powstała szkoda w mieniu M. P. w łącznej wysokości co najmniej 8.150 zł, tj. o popełnienie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 279 § 1 kk.

K. M. zarzucono także, iż w dniu 25 sierpnia 2014 roku w K., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pokrzywdzonych S. M. oraz R. M., poprzez posłużenie się niebezpiecznym narzędziem w postaci siekiery, polegające na okazaniu jej oraz wymachiwaniu nią, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 600 zł oraz portfela wraz z zawartością w postaci dowodu osobistego wystawionego na nazwisko R. M. i legitymacji honorowego dawcy krwi wystawionego na nazwisko R. M., w wyniku czego powstała szkoda w mieniu K. F. o łącznej wysokości 600 zł, tj. popełnienie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Z kolei A. Ś. (1) został również oskarżony o to, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia maja 2014 roku do 27 sierpnia 2014 roku w miejscowości P., gm. I. W., wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał ziele konopi innych niż włókniste w postaci 1 krzewu w fazie wzrostu przed kwitnieniem o wadze suszu 31,09 grama netto, tj. o popełnienie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 63 § 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 roku sygn. akt VI K 171/14 uznał oskarżonych K. M. i A. Ś. (1) za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia. Czyn ten Sąd zakwalifikował jako występki z art. 279 § 1 kk, za co na mocy powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu K. M. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu A. Ś. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonych K. M. i A. Ś. (1) solidarnie do naprawienia w szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt I aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. P. kwoty 8.150,00 złotych.

W zakresie czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia Sąd Okręgowy oskarżonego K. M. uznał za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2014 roku w K., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec pokrzywdzonych S. M. oraz R. M., poprzez posłużenie się niebezpiecznym narzędziem w postaci siekiery, polegające na okazaniu jej oraz wymachiwaniu nią, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 600 zł, w wyniku czego powstała szkoda w mieniu K. F. o łącznej wysokości 600 zł oraz portfela o nieustalonej wartości należącego do R. M., na szkodę tego pokrzywdzonego, w którym to portfelu znajdowały się dokumenty w postaci: dowodu osobistego wystawionego na nazwisko R. M. i legitymacja honorowego dawcy krwi wystawiona na nazwisko R. M., poprzez co usunął te dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Czyn ten Sąd zakwalifikował jako zbrodnię z art. 280 § 2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za co na mocy art. 280 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy uznał oskarżonego A. Ś. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia. Czyn ten sąd zakwalifikował jako występki z art. 63 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za co na mocy powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono od oskarżonego A. Ś. (1) na rzecz MONAR w K. ul. (...), (...)-(...) K., nawiązkę w kwocie 200,00 złotych;

Na mocy art. 85 kk i art. 86§1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu K. M. w pkt I i III wyroku wymierzono oskarżonemu karę łączną w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk i art. 86§1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu A. Ś. (1) w pkt I i IV wyroku wymierzono temu oskarżonemu karę łączną w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 2kk warunkowo zawieszono oskarżonemu A. Ś. (1) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Na mocy art. 73 § 2 kk oddano oskarżonego A. Ś. (1) w okresie próby pod dozór kuratora.

Na mocy art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu K. M. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie związany z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem, to jest od dnia 25 sierpnia 2014 roku do dnia 18 lutego 2015 roku.

Na mocy art. 44 § 2 kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci siekiery opisany w wykazie dowodów rzeczowych numer I/515 pod pozycją 7 oraz na mocy art. 70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci doniczki z ziemią wraz z rośliną opisanego w wykazie dowodów rzeczowych numer I/515 pod poz. 47, przez zniszczenie.

Na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze i § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z p. zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 1254,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu K. M.;

Na zasadzie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z p.zm.) zwolniono oskarżonych K. M.i A. Ś. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego K. M., który zaskarżył wyrok w części, a to:

w zakresie kary wymierzonej za czyn z art. 279 § 1 kk i art. 280 § 1 kk;

w zakresie winy w odniesieniu do czynu z art. 276 kk.

i zarzucił:

1. na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 427 § 2 kpk naruszenie prawa materialnego, a to art. 276 kk poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego polegające na zaborze portfela pokrzywdzonego realizuje znamiona określonego w tym przepisie przestępstwa, pomimo ustalenia że dokonując tego zaboru oskarżony nie miał świadomości, że znajdują się w nim dokument tożsamości i karta honorowego dawcy krwi i pomimo ustalenia, że oskarżony nie miał zamiaru dokonać zaboru tych dokumentów;

2. na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 427 § 2 kpk naruszenie prawa procesowego, a to art. 424 § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do przyczyn, jakimi kierował się Sąd wymierzając oskarżonemu karę powyżej wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego.

W oparciu o powyższe zarzuty apelacja wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z podstawy skazania przestępstwa określonego w art. 276 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej, ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Ponadto obrońca wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które w całości ani w części nie zostały pokryte.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego wywiódł i wniósł jak w pisemnej apelacji, a prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelację obrońcy oskarżonego uznano za zasługującą na uwzględnienie, chociaż nie tylko z powodu argumentacji przedstawionej w tej skardze odwoławczej.

Słusznie zakwestionowano w apelacji zastosowanie wobec oskarżonego przepisu art. 276 k.k. w ramach kwalifikacji kumulatywnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu w ust. III. zaskarżonego wyroku wskutek ustalenia, że dokonując na szkodę R. M. zaboru portfela z zawartością dowodu osobistego i legitymacji honorowego dawcy krwi oskarżony usunął te dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Nietrafnie jednak jako podstawę odwoławczą wskazał autor apelacji przepis art. 438 pkt 1 k.p.k., bowiem zarzut obrazy prawa materialnego – jak wynika z ukształtowanego orzecznictwa sądów – jest uprawniony wtedy, gdy odwołujący nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych albo – kwestionując je – jednocześnie zajmuje stanowisko, że nawet w stosunku do faktów, które sąd ustalił, prawo materialne zastosowano wadliwie. Nie należy przy tym stawiać zarzutu obrazy prawa materialnego, gdy kwestionowana jest kwalifikacja prawna czynu pod kątem strony podmiotowej przestępstwa, jeżeli wiąże się ona z ustaleniami faktycznymi. Ustalenia w zakresie zamiaru są zaś elementem faktycznym, gdyż na podstawie faktów dokonywana jest ocena stosunku psychicznego sprawcy do popełnionego czynu. W tym zakresie zarzut odwoławczy powinien dotyczyć błędu w ustaleniach faktycznych z art. 438 pkt 3 k.p.k. (zob. D. Świecki w : Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz pod red. D. Świeckiego, tom II, wyd. I LexisNexis, str.407).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić zatem należało, że apelujący – mimo wskazania przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt 1 k.p.k. – zakwestionował w istocie poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, o czym przekonuje zwłaszcza uzasadnienie skargi odwoławczej, gdyż w zarzucie oczywiście błędnie stwierdzono przypisanie oskarżonemu „zaboru portfela z zawartością dokumentów”, co zdaniem skarżącego miało wypełnić znamiona przepisu art. 276 k.k. Dla uporządkowania argumentacji podkreślić zatem należało, że Sąd I instancji nie przypisał oskarżonemu kradzieży dokumentów stwierdzających tożsamość, co nakazywałoby kwalifikację z art. 275 § 1 k.k., ale przyjął, iż oskarżony „usunął” te dokumenty w rozumieniu przepisu art. 276 k.k.

Z tak wyrażonym stanowiskiem Sądu Okręgowego nie sposób było się zgodzić. Przypomnienia przede wszystkim wymagało, że przestępstwo z art. 276 k.k. ma charakter umyślny, przy czym w doktrynie reprezentowane są różne poglądy co do rodzaju zamiaru, z jakim może być popełnione (tylko z zamiarem bezpośrednim – np. A. Marek w : Komentarz LEX 2010, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym – np. O. Górniok w : Kodeks Karny. Komentarz, Gdańsk 2005, tom II. str. 383; R. Zawłocki w : Duże Komentarze Becka, Kodeks Karny. Część szczególna pod red. A. Wąska, wyd.4, str. 856; M. Gałązka w : Kodeks Karny. Komentarz pod red. A. Grześkowiak i K. Wiak, wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2015, wyd. 3., str. 1263). Z kolei orzecznictwo sądów apelacyjnych zgodnie przyjmuje, iż powyższe przestępstwo może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 kwietnia 2000 r. II AKa 14/00, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 24 maja 2013 roku II AKa 563/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 31 października 2012 roku II AKa 215/12).

Sąd I instancji ani w części dyspozytywnej wyroku ani w jego uzasadnieniu nie wskazał zamiaru, z jakim miał działać oskarżony dokonując usunięcia dokumentów wystawionych na nazwisko R. M., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Z ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że dokumenty te znajdowały się w portfelu skradzionym przez oskarżonego na szkodę R. M. w czasie rozboju, przy czym trafnie Sąd I instancji – z powołaniem się na orzecznictwo tut. Sądu Apelacyjnego – wyeliminował z kwalifikacji prawnej przedmiotowego czynu oskarżonego wskazany w zarzucie aktu oskarżenia przepis art. 275 § 1 k.k., konstatując brak możliwości

przypisania oskarżonemu zamiaru kradzieży owych dokumentów. Odnośnie zaś do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 276 k.k. Sąd I instancji, po przytoczeniu rozważań teoretycznych, poprzestał na stwierdzeniu, że zachowanie oskarżonego polegające na dokonaniu zaboru na szkodę R. M. portfela z zawartością dokumentów „(co do którego było niewątpliwym, że dokumenty takiego typu mogą się w nim znajdować i oskarżony winien się tego spodziewać, a zatem winien to brać pod uwagę zabierając portfel), a tym samym uczynieniu go niedostępnym dla osoby uprawnionej, stanowi usunięcie dokumentu w rozumieniu powołanego wyżej przepisu” (str. 29-30 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku). Jeżeli przytoczone powyżej sformułowania miały być wyrazem poglądu Sądu I instancji o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 276 k.k. z zamiarem ewentualnym, to z uzasadnieniem owego zamiaru nie sposób się było zgodzić. Doświadczenie życiowe i praktyka sądowa wskazują bowiem, iż nie jest „niewątpliwie”, że w portfelu przechowuje się dokumenty oraz że w związku z tym „oskarżony winien się tego spodziewać” lub „brać to pod uwagę”, zabierając portfel. Przypomnieć nadto w tym miejscu należało, że – według prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego – zamiarem oskarżonego był zabór pieniędzy, przy czym wyartykułował on ten zamiar, a w odpowiedzi na powyższe żądania, pokrzywdzony rzucił w jego kierunku portfel, w którym nie było pieniędzy, ale dokumenty, zaś oskarżony schował portfel do kieszeni, nie kontrolując jego zawartości. Skoro zatem oskarżony żądał pieniędzy i w odpowiedzi na to pokrzywdzony wydał mu portfel, to oskarżony – posługując się określeniem Sądu I instancji – „mógł się spodziewać”, że zawartość portfela stanowią jedynie pieniądze, których kradzieży chciał dokonać. Przypomnienia wymagało także, że portfel ten, wraz z dokumentami, oskarżony odrzucił w czasie pościgu, mimo że wcześniej miał możliwość skontrolowania zawartości portfela i usunięcia z niego dokumentów. W tak ustalonych okolicznościach nie sposób było racjonalnie przypisać oskarżonemu umyślnego (w obu postaciach zamiaru) „usunięcia” dokumentów, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Abstrahując od powyższego podzielił Sąd Apelacyjny przytoczone wyżej stanowisko innych sądów, zgodnie z którym przestępstwo opisane w art. 276 k.k. może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim, a to z uwagi na sformułowane w tym przepisie sposoby zabronionego zachowania się („niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa, usuwa”), charakteryzujące się szczególnym nastawieniem sprawcy.

Mając na względzie powyższe sąd odwoławczy wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w ust. III. zaskarżonego wyroku stosowny fragment odnoszący się do usunięcia wymienionych dokumentów, a z kwalifikacji prawnej – art. 276 k.k.

Zmiana kwalifikacji prawnej omawianego czynu skutkowałą uwzględnieniem wniosku apelacji o złagodzenie wymierzonej oskarżonemu za ten czyn kary, chociaż nie była to okoliczność znacząco wążąca na decyzji sądu odwoławczego. Zauważyć bowiem należało, że uzasadniając wymiar kary za przedmiotowy czyn Sąd I instancji nie tylko nie poczytał na niekorzyść oskarżonego zastosowania kwalifikacji kumulatywnej, co generalnie zwiększa zawartość kryminalnego bezprawia czynu, ale w ogóle nie brał pod uwagę wśród okoliczności wyznaczających społeczną szkodliwość czynu oraz obciążających uwarunkowań związanych z art. 276 k.k. Tym samym wyeliminowanie tego przepisu z kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego mogło pozostawać – w świetle pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku – bez wpływu na wymiar kary. Powstałe jednak w tym zakresie wątpliwości sąd odwoławczy uwzględnił na korzyść oskarżonego, łagodząc karę wymierzoną mu za przedmiotowy czyn. Na obniżenie kary do wysokości ustawowego minimum zdecydowany wpływ miała jednakże inna okoliczność, nieuwzględniona w stopniu wystarczającym przez Sąd I instancji, a mianowicie fakt konsekwentnego i szczerego przyznania się oskarżonego do winy w tym zakresie. Sąd Apelacyjny od szeregu lat akcentuje w swym orzecznictwie doniosłość okoliczności przyznania się sprawców przestępstw dla wymiaru kary (zob. np. wyrok z 13.03.2014 r. II AKa 255/13 KZS 7-8/14 p.66, a nadto wyroki w sprawach : II AKa 292/01 publ. KZS 2002/1/12 ; II AKa 171/06 publ. KZS 2007/3/28). Nie sposób było przy tym zgodzić się z Sądem Okręgowym, że okoliczność przyznania się oskarżonego do winy i złożenia obszernych wyjaśnień nie powinna być przeceniana z uwagi na zatrzymanie oskarżonego „niejako na gorącym uczynku”. Pomijając bowiem, że oskarżony nie został ujęty na gorącym uczynku, stwierdzić należało, że praktyka sądowa wskazuje, iż nawet sprawcy ujęci na miejscu przestępstwa częstokroć zaprzeczają swej winie. Dlatego też postawa procesowa oskarżonego winna znaleźć należyte odzwierciedlenie w karze wymierzonej mu za przestępstwo rozboju. Okoliczności powyższe sprawiły zatem obniżenie oskarżonemu kary za przedmiotowy czyn do 3

lat pozbawienia wolności, gdyż kara orzeczona zaskarżonym wyrokiem miała charakter kary rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja w zakresie, w jakim zaskarżyła karę wymierzoną oskarżonemu za czyn z art. 279 § 1 k.k. Stwierdzić przede wszystkim należało, że w odniesieniu do tego czynu nie zachodziły okoliczności wymienione wyżej, a to zmiana opisu czynu i kwalifikacji prawnej oraz konsekwentne przyznanie się do winy przy jednoczesnym złożeniu wyjaśnień zgodnych z ustalonym stanem faktycznym. Okoliczności tych zresztą apelacja nie podnosiła. Nie sposób było natomiast zgodzić się z apelującym, jakoby Sąd I instancji naruszył przepisy art. 424 § 2 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. „poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku co do przyczyn jakimi kierował się Sąd wymierzając karę powyżej wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego”, co – jak należało domniemywać, bo skarga odwoławcza nie sformułowała zarzutu i jego uzasadnienia dość jasno – dotyczyło obu kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu. W odniesieniu się do tak postawionego zarzutu podkreślenia wymagało przede wszystkim, że żaden przepis prawa karnego procesowego (w tym art. 424 § 2 k.p.k.) nie nakłada na sąd orzekający obowiązku nie tylko uwzględniania wniosków oskarżyciela publicznego co do wymiaru kary (co przyznał skarżący), ale i uzasadniania powodów wymierzenia kary niezgodnej z tymi wnioskami. Obowiązkiem Sądu I instancji było natomiast wymierzenie kary zgodnie z zasadami i dyrektywami określonymi w rozdziale VI k.k. W ocenie sądu odwoławczego, wymierzając oskarżonemu karę za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. Sąd I instancji należycie zastosował powyższe reguły, w efekcie czego orzekł karę sprawiedliwą, bo zasłużoną i celową. Należycie i wyczerpująco (w zgodzie z przepisem art. 424 § 2 k.p.k.) uzasadnił nadto tę karę, a zatem nie naruszył – wbrew zarzutowi apelacji – prawa oskarżonego do obrony. Wszak pisemne motywy zaskarżonego wyroku wskazują, z jakich powodów nie orzeczono wobec oskarżonego kary równej minimum ustawowemu, a apelujący – poza wyżej opisanym niezasadnym zarzutem – nie przedstawił żadnych argumentów, mogących zakwestionować stanowisko Sądu I instancji odnośnie do całokształtu kary i środka karnego orzeczonych za przedmiotowe przestępstwo.

W konsekwencji obniżenia wymiaru kary za przestępstwo z ust. III. zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy kształtowaniu wymiaru tej kary kierował się zasadą asperacji, dzieląc w pełni wywody Sądu I instancji co do przyczyn zastosowania tej zasady łączenia kar w odniesieniu do przestępstw oskarżonego.

Niniejszy wyrok wydano w oparciu o przepisy powołane w części dyspozytywnej oraz na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Po myśli art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. zwolniono K. M. od ponoszenia kosztów sądowych za II-gą instancję uznając, że ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową i rodzinną byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem Apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy „Prawo o adwokaturze”.